

Videre er der et Projekt, som der for Tiden arbejdes meget paa i Vendsyssel. Det er en Bane fra Hjørring over Løkken til et Punkt paa Nørresundby-Fjerritslevbanen, til Aabybro, et Projekt, som er meget tiltalende, da denne Bane vil komme til at gaa gennem frugtbare Strøg, og et Projekt, som i flere Henseender — uden at jeg skal komme videre ind paa at omtale det — er ønskeligt ikke blot af Hensyn til den lokale Trafik, men ogsaa af Hensyn til den gennemgaaende Trafik. Det forekommer mig i sin gode Orden, at dette Projekt maa nyde Fremme og blive vedtaget, naar det er tilstrækkelig forberedt, og at det ogsaa regnes med, forinden man kan tale om at afslutte Jærnbaneanettet Nord for Limfjorden. — Endelig er der et tredje Projekt, som der er mange, der tale meget om, og som der i høj Grad er Trang til, nemlig en Bane fra Hjørring eller Sindal til Præstbro, til et Punkt i Nærheden af Sæby paa den Bane, som nu er anlagt over Nørresundby til Sæby og Frederikshavn. Forholdet er nemlig det, at den sidstnævnte Bane løber særlig langs Havet, og der er et stort jærnbaneløst Rum mellem Sæby og Stambanen mellem Nørresundby og Hjørring, der er mange Steder, hvor man har flere Mil til Jærnbanen, og da der er ret frugtbare Strøg derimellem, er det ret naturligt, at Befolkningen der nærer stærke Ønsker om at faa et Baneanlæg til at udfylde dette Hul. At dette vil komme efter i en nær Fremtid, holder jeg mig overbevist om, og jeg vil ogsaa haabe, at dette Projekt, naar det en Gang kommer frem, vil vinde Sympati her paa Rigsdagen. — Jeg har bare villet nævne disse tre Projekter, fordi jeg mener, at de hver for sig — i større eller mindre Grad, naturligvis, der kan jo være Forskel i saa Henseende — maa anses for at være nødvendige, forinden der kan være Tale om en Afslutning af Jærnbaneanettet Nord for Limfjorden.

Tolderlund: Jeg er ikke i Overensstemmelse med de to sidste ærede Talere, idet jeg har ret stor Betænkelighed ved at gaa bort fra Reglerne i Loven af 8de Maj 1894 om private Baneanlæg. Det er jo der slaaet fast for denne Banes Vedkommende, at Statstilskuddet skal udgøre Halvdelen af Anlægskapitalen, hvilket jeg altid har fundet meget rundelig. Vil man nu her i dette enkelte Tilfælde gaa bort fra denne Regel, befrygter jeg, at det drager ret farlige Konsekvenser efter sig. Jeg er endogsaa bleven bestyrket i denne Frygt ved

Udtalelser af den ærede sidste Taler, der bebudede yderligere Anlæg Nord for Limfjorden. Er man først kommet ind paa noget andet end den i Loven fastsatte Regel, ved man ikke, hvor det vil ende. I de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger findes der ikke tilstrækkelige Oplysninger om den her foreliggende Banes Retning eller Anlægssum. Det er blevet berørt, at naar Anlægssummen er ansat til 205,000 Kr. pr. Banemil, hidrører denne Beregning fra Aaret 1891, men, som alle ærede Medlemmer ville vide, er det jo givet, at denne Beregning langt fra nu vil holde Stik, og jeg formener, at denne 7 Mils Bane aller mindst vil koste godt et Par Millioner Kr., hvoraf Staten altsaa som sit Tilskud skal yde 1½ Million Kr. Det er imidlertid ikke selve Summen, der vækker den største Betænkelighed hos mig. Den Omstændighed, at man gaar bort fra et Princip, som ogsaa er slaaet fast for denne Bane, og forøger det en Gang vedtagne Tilskud med 50 pCt., er efter min Formening at være at komme ind paa et Skraaplan. Jeg erkender, at det maaske kan være overordentlig vanskeligt at anlægge Banen med det oprindelig vedtagne Statstilskud, og jeg anser det ogsaa for ret uheldigt, at Banelinien fra Nørresundby til Tisted er bleven delt i to Afdelinger, hvorved navnlig Gennemførelsen af den sidste er vanskeliggjort, men har Baneanlægget særlig Betydning for den paagældende Egn, hvad det efter de givne Oplysninger har — der er nævnt flere Ting, navnlig af den første ærede Taler, som jeg tillægger stor Betydning — og har det en overvejende Betydning med Hensyn til Forbindelsen mellem den østlige og vestlige Længdebane, mener jeg, at man maa søge andre Veje, og hellere burde man da, som ogsaa den sidste ærede Taler anførte, maaske gaa til en Statsbane end komme bort fra Princippet i Loven af 1894. Jeg mener imidlertid, at der ved denne Bane er saa mange Ting at overveje, og at man er utilstrækkelig oplyst ved Sagens Forelæggelse, saa at det vil blive absolut rigtigt og nødvendigt, at denne Sag kommer til nøjere Overvejelse i et Udvalg. Dels er der Sagens pekuniære Side, men dels, og navnlig, er der det store Spørgsmaal: Bør man overhovedet gaa bort fra det en Gang vedtagne Princip om Tilskud til Privatbaner. Jeg mener, at denne Sag bør omhyggelig overvejes og drøftes.

Breinholt-Vandborg: Jeg havde troet, at jeg kunde nøjes med at give en ganske kort, men varm Tilslutning til de to ærede